

Piotr Archinov, Οι δύο Οκτώβρηδες (1927)

Η νικηφόρα επανάσταση των εργατών και των αγροτών το 1917 καταγράφηκε επίσημα στο ημερολόγιο των Μπολσεβίκων ως η Οκτωβριανή Επανάσταση. Δεν υπάρχει λογική αλήθεια σε αυτό, αλλά δεν είναι και απόλυτα ακριβές. Τον Οκτώβρη του 1917 οι εργάτες και οι αγρότες της Ρωσίας ξεπέρασαν ένα κολοσσιαίο εμπόδιο στην ανάπτυξη της επανάστασής τους. Κατάργησαν τη νόμιμη ισχύ της καπιταλιστικής τάξης, αλλά ακόμη και πριν από αυτό επέτυχαν κάτι άλλο ίσης επαναστατικής και ίσως ακόμη πιο θεμελιώδους σημασίας.

Με την αφαίρεση της οικονομικής ισχύος από την καπιταλιστική τάξη και της γης από τους μεγαλο-ιδιοκτήτες στην ύπαιθρο, ικανοποίησαν το δικαίωμα στην ελεύθερη και ανεξέλεγκτη εργασία στις πόλεις, αν όχι τον συνολικό έλεγχο των εργοστασίων. Κατά συνέπεια, ήταν πριν από τον Οκτώβρη που οι επαναστατημένοι εργάτες κατέστρεψαν τη βάση του καπιταλισμού. Το μόνο που απέμενε ήταν το εποικοδόμημα. Εάν δεν υπήρχε αυτή η γενική απαλλοτρίωση των καπιταλιστών από τους εργαζόμενους, η καταστροφή της αστικής κρατικής μηχανής -η πολιτική επανάσταση- δεν θα είχαν καταφέρει κάτι με οποιοδήποτε τρόπο. Η αντίσταση των ιδιοκτητών θα ήταν πολύ ισχυρότερη. Από την άλλη πλευρά, οι στόχοι της κοινωνικής επανάστασης τον Οκτώβρη δεν περιορίζονταν στην ανατροπή της καπιταλιστικής εξουσίας. Μια μακρά περίοδος πρακτικής ανάπτυξης στον τομέα της κοινωνικής αυτοδιαχείρισης ξανοιγόταν μπροστά στους εργάτες, αλλά έμελλε να αποτύχουν τα επόμενα χρόνια.

Ως εκ τούτου, όταν εξετάζουμε την εξέλιξη της ρωσικής Κοινωνικής Επανάστασης στο σύνολό της, ο Οκτώβρης εμφανίζεται μόνο ως ένα στάδιο - ένα ισχυρό και αποφασιστικό στάδιο, είναι αλήθεια. Αυτός είναι ο λόγος που ο Οκτώβρης δεν αντιπροσωπεύει από μόνος του την κοινωνική επανάσταση συνολικά. Αναλογιζόμενος τις νικηφόρες ημέρες του Οκτώβρη, κάποιος πρέπει να σκεφθεί και την ιστορική περίσταση, όπως αυτή καθορίστηκε από τη ρωσική Κοινωνική Επανάσταση.

Μια άλλη εξίσου σημαντική ιδιαιτερότητα είναι ότι ο Οκτώβρης έχει δύο σημασίες - αυτή που του έδωσαν οι εργατικές μάζες που συμμετείχαν στην κοινωνική επανάσταση, και μαζί τους οι Αναρχικοί Κομμουνιστές, και αυτή που έδωσε το πολιτικό κόμμα που σφετερίστηκε την εξουσία, που έτρεφε τη φιλοδοξία ότι θα την έπαιρνε, και την οποία πρόδωσε καταπνίγοντας κάθε περαιτέρω ανάπτυξη. Υπάρχει ένα τεράστιο χάσμα μεταξύ των δύο αυτών ερμηνειών του Οκτώβρη. Ο Οκτώβρης των εργατών και των αγροτών είναι η κατάργηση της εξουσίας των παρασιτικών τάξεων στο όνομα της ισότητας και της αυτοδιεύθυνσης. Ο Μπολσεβίκικος Οκτώβρης είναι η κατάκτηση της εξουσίας από το κόμμα της επαναστατικής διανοήσης, η εγκατάσταση του "κράτους του σοσιαλισμού" και των "σοσιαλιστικών" μεθόδων που διέπουν τις μάζες.

Ο ΟΚΤΩΒΡΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Η επανάσταση του Φλεβάρη έπιασε τα διάφορα επαναστατικά κόμματα σε πλήρη αταξία και χωρίς καμία αμφιβολία τα ίδια έμειναν αρκετά έκπληκτα από τον βαθιά κοινωνικό χαρακτήρα της αυγής της Επανάστασης. Στην αρχή, κανείς εκτός από τους αναρχικούς, δεν ήθελε να το πιστέψει. Το Μπολσεβίκικο Κόμμα, το οποίο υποτίθεται ότι εξέφραζε τις πιο ριζοσπαστικές επιδιώξεις της εργατικής τάξης, δεν θα μπορούσε να προχωρήσει πέρα από τα όρια της αστικής επανάστασης όσον αφορά τους στόχους του. Ήταν μόνο στο συνέδριό τους τον Απρίλη του 1917 όταν οι Μπολσεβίκοι αναρωτήθηκαν τι πραγματικά συμβαίνει στη Ρωσία.

Ήταν μόνο η ανατροπή του τσαρισμού, ή η Επανάσταση προχωρούσε μέχρι στην ανατροπή του καπιταλισμού; Το τελευταίο αυτό ερώτημα για τους Μπολσεβίκους ήταν τι τακτική να ακολουθήσουν. Ο Λένιν συνειδητοποίησε πριν από τους άλλους Μπολσεβίκους τον κοινωνικό χαρακτήρα της επανάστασης, και τόνισε την αναγκαιότητα της κατάληψης της εξουσίας.

Διέκρινε από την αρχή μια αποφασιστικότητα στους εργάτες και αγρότες, και των αγροτών, η οποία υπονόμει τα βιομηχανικά και αγροτικά θεμέλια της αστικής τάξης όλο και περισσότερο. Μια ομόφωνη συμφωνία για τα θέματα αυτά δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ακόμη και μέχρι τις ημέρες του Οκτώβρη. Το κόμμα μανουβράρισε όλο αυτό το διάστημα τα κοινωνικά συνθήματα των μαζών και σχεδίασε μια σοσιαλδημοκρατική επανάσταση με βάση την οποία δημιουργήθηκε και αναπτύχθηκε. Δεν αντιτάχθηκε στο σύνθημα των μικρών και μεγαλοαστών για μια Συντακτική Συνέλευση, έτσι το Κόμμα κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για τον έλεγχο των μαζών, προσπαθώντας να συμβαδίσει με το ολοένα και ταχύτερο βήμα τους.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι εργαζόμενοι προχώρησαν ορμητικά προς τα εμπρός, θέτοντας αδυσώπητα τους εχθρούς τους, αριστερούς και δεξιούς, εκτός μάχης. Οι μεγάλοι γαιοκτήμονες άρχισαν παντού να εκκενώνουν την ύπαιθρο, προσπαθώντας να ξεφύγουν από την εξεγερμένη αγροτιά και αναζήτησαν προστασία για τα υπάρχοντά τους και το τομάρι τους στις πόλεις. Εν τω μεταξύ, η αγροτιά, προχώρησε στην άμεση αναδιανομή της γης, και δεν ήθελε να ακούσει τα περί ειρηνικής συνύπαρξης με τους ιδιοκτήτες. Στις πόλεις, επίσης, μια ξαφνική αλλαγή έλαβε χώρα μεταξύ των εργαζομένων και των ιδιοκτητών των επιχειρήσεων.

Χάρη στις προσπάθειες της συλλογικής ιδιοφυΐας των μαζών, επιτροπές εργαζομένων ξεπήδησαν σε κάθε βιομηχανία, παρεμβαίνοντας άμεσα στην παραγωγή, βάζοντας στην άκρη τις νοθεσίες των ιδιοκτητών και επικέντρωσαν στην εξάλειψή τους με βάση την

παραγωγή. Έτσι, σε διάφορα μέρη της χώρας, οι εργαζόμενοι προχώρησαν στην κοινωνικοποίηση της βιομηχανίας.

Ταυτόχρονα, όλη η επαναστατική Ρωσία είχε καλυφθεί από ένα τεράστιο δίκτυο εργατικών και αγροτικών Σοβιέτ, τα οποία άρχισαν να λειτουργούν ως όργανα της αυτοδιαχείρισης. Αναπτύχθηκαν και υπερασπίστηκαν την Επανάσταση. Καπιταλιστική κυριαρχία και τάξη υπήρχαν ακόμη κατ' όνομα στη χώρα, αλλά ένα τεράστιο σύστημα κοινωνικής και οικονομικής αυτοδιαχείρισης των εργαζομένων δημιουργήθηκε παράλληλα με αυτήν. Αυτό το καθεστώς των Σοβιέτ και των εργοστασιακών επιτροπών, και μόνο με το ίδιο το γεγονός της εμφάνισής τους, απειλούσε το κρατικό σύστημα με θάνατο. Πρέπει να καταστεί σαφές ότι η γέννηση και η εξέλιξη των Σοβιέτ και των εργοστασιακών επιτροπών δεν είχε καμία σχέση με αυταρχικές αρχές.

Αντίθετα, ήταν με την πλήρη έννοια του όρου, όργανα της κοινωνικής και οικονομικής αυτοδιεύθυνσης των μαζών, και σε καμία περίπτωση όργανα της κρατικής εξουσίας. Ήταν αντίθετα στην κρατική μηχανή η οποία επεδίωκε να κατευθύνει τις μάζες, και να προετοιμαστεί για μια αποφασιστική μάχη εναντίον της. "Τα εργοστάσια στους εργάτες, η γη στους αγρότες" - αυτά ήταν τα συνθήματα με τα οποία οι επαναστατικές μάζες της πόλης και της υπαίθρου συμμετείχαν στην ήττα της κρατικής μηχανής των κυρίαρχων τάξεων στο όνομα ενός νέου κοινωνικού συστήματος το οποίο ιδρύθηκε από τα βασικά κύτταρα των εργοστασιακών επιτροπών και των οικονομικών και κοινωνικών Σοβιέτ. Αυτά τα συνθήματα κυκλοφόρησαν από τη μια άκρη της Ρωσίας των εργαζομένων στην άλλη, επηρεάζοντας βαθιά την άμεση δράση εναντίον της κυβέρνησης συνασπισμού σοσιαλιστών-αστών.

Όπως εξηγήθηκε παραπάνω, οι εργάτες και οι αγρότες είχαν ήδη εργαστεί προς την κατεύθυνση της συνολικής ανασυγκρότησης του βιομηχανικού και αγροτικού συστήματος της Ρωσίας πριν από τον Οκτώβρη του 1917. Το αγροτικό ζήτημα είχε σχεδόν λυθεί από τους φτωχούς αγρότες από τον Ιούνιο-Σεπτέμβριο του 1917. Οι εργαζόμενοι των πόλεων, από την πλευρά τους, έθεσαν σε λειτουργία όργανα κοινωνικής και οικονομικής αυτοδιαχείρισης, έχοντας κατασχέσει από το κράτος και τους ιδιοκτήτες τις οργανωτικές λειτουργίες της παραγωγής. Η Οκτωβριανή Επανάσταση των εργαζομένων ανέτρεψε το τελευταίο και το μεγαλύτερο εμπόδιο στην επανάστασή τους, την κρατική εξουσία των ιδιοκτητριών τάξεων, που είχαν ήδη ηττηθεί και ήσαν πλέον ανοργάνωτες. Αυτή η τελευταία εξέλιξη άνοιγε έναν απέραντο ορίζοντα για την επίτευξη της Κοινωνικής Επανάστασης, βάζοντάς την στο δημιουργικό δρόμο προς την σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της κοινωνίας, κάτι που είχε ήδη επισημανθεί από τους εργαζομένους κατά τους προηγούμενους μήνες.

Αυτός είναι ο Οκτώβρης των εργατών και αγροτών. Αυτό σήμαινε μια ισχυρή προσπάθεια εκ μέρους των εκμεταλλευόμενων χειρωνακτών εργατών για να καταστρέψει τελείως τα θεμέλια της καπιταλιστικής κοινωνίας, και για την οικοδόμηση της κοινωνίας των εργαζομένων με βάση τις αρχές της ισότητας, της ανεξαρτησίας και της αυτοδιαχείρισης από το προλεταριάτο των πόλεων και της υπαίθρου. Αυτός ο Οκτώβρης δεν έφτασε στην ολοκλήρωσή του. Διακόπηκε βίαια από τον Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, οι οποίοι επέκτειναν σταδιακά τη δικτατορία τους σε όλη τη χώρα.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΟΣ ΟΚΤΩΒΡΗΣ

Όλα τα κρατικιστικά κόμματα, συμπεριλαμβανομένων των Μπολσεβίκων, περιορίζουν τα όρια της Ρωσικής Επανάστασης στην εγκατάσταση ενός σοσιαλδημοκρατικού καθεστώτος. Μόνο όταν οι εργάτες και οι αγρότες όλης της Ρωσίας άρχισαν να ταρακουνούν την αγροτο-αστική τάξη, όταν η Κοινωνική Επανάσταση αποδείχθηκε ότι είναι μη αναστρέψιμο ιστορικό γεγονός, τότε οι Μπολσεβίκοι ξεκίνησαν τη συζήτηση περί του κοινωνικού χαρακτήρα της επανάστασης, και της αναγκαίας τροποποίησης της τακτικής τους. Δεν υπήρχε ομοφωνία στο Κόμμα για τα θέματα του χαρακτήρα και του προσανατολισμού των γεγονότων που έλαβαν χώρα, ακόμη και μέχρι τον Οκτώβρη.

Επιπλέον, η Οκτωβριανή Επανάσταση, καθώς και τα γεγονότα που ακολούθησαν αναπτύχθηκαν ενώ η Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος χωρίστηκε σε δύο τάσεις. Ενώ ένα μέρος της Κεντρικής Επιτροπής, με τον Λένιν επικεφαλής, προέβλεπε την αναπόφευκτη κοινωνική επανάσταση και πρότεινε την προετοιμασία για την κατάληψη της εξουσίας, η άλλη τάση, με επικεφαλείς τον Ζινόβιεφ και τον Κάμενεφ, κατήγγειλε ως τυχοδιωκτική την προσπάθεια της Κοινωνικής Επανάστασης, και δεν προχώρησε παραπέρα, παρά μόνο καλώντας μια Συντακτική Συνέλευση στην οποία οι Μπολσεβίκοι κατέλαβαν τις θέσεις αριστερά της Αριστεράς. Επικράτησε η άποψη του Λένιν και το Κόμμα άρχισε να κινητοποιεί τις δυνάμεις του σε περίπτωση που οι μάζες διεξάγουν αποφασιστικό αγώνα ενάντια στην Προσωρινή Κυβέρνηση.

Το κόμμα έριξε όλες του τις δυνάμεις στη διείσδυση στις εργοστασιακές επιτροπές και τα Σοβιέτ των αντιπροσώπων των εργαζομένων, κάνοντας ό,τι είναι δυνατό ώστε να ελέγχουν τη δράση αυτών των οργάνων αυτοδιαχείρισης. Παρ' όλα αυτά, η μπολσεβίκικη αντίληψη και προσέγγιση, όσον αφορά τα Σοβιέτ και τις εργοστασιακές επιτροπές ήταν θεμελιωδώς διαφορετική από αυτή των μαζών. Ενώ η μάζα των εργαζομένων τα θεωρούσε όργανα της κοινωνικής και οικονομικής αυτοδιεύθυνσης, το Μπολσεβίκικο Κόμμα τα είδε ως μέσα με τα οποία ήταν δυνατό να αρπάξει την εξουσία από μια αστική τάξη που ναυαγούσε και στη συνέχεια να χρησιμοποιήσει αυτή την εξουσία για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του Κόμματος. Έτσι, αποκαλύφθηκε η τεράστια διαφορά μεταξύ των επαναστατημένων μαζών και του Μπολσεβίκικου Κόμματος σε σχέση με τις αντιλή-

ψεις και τις προοπτικές του τον Οκτώβρη. Στην πρώτη περίπτωση, ήταν το ζήτημα της ήττας της εξουσίας με την προοπτική να ενισχυθούν και να διευρυνθούν τα όργανα αυτοδιαχείρισης των εργαζομένων και των αγροτών τα οποία είχαν ήδη συσταθεί. Στη δεύτερη περίπτωση, ήταν το ζήτημα του να “ακουμπήσουν” σε αυτά τα όργανα με στόχο να καταλάβουν την εξουσία και να υποτάξουν όλες τις επαναστατικές δυνάμεις στο Κόμμα. Η απόκλιση αυτή έπαιξε μοιραίο ρόλο στον καθορισμό της μελλοντικής πορείας της Ρωσικής Επανάστασης.

Η επιτυχία των μπολσεβίκων στην Οκτωβριανή Επανάσταση -δηλαδή, το γεγονός ότι οι ίδιοι βρέθηκαν στην εξουσία και από εκεί καθήλωσαν την Επανάσταση προς όφελός τους- εξηγείται από την ικανότητά τους να υποκαταστήσουν τη σοβιετική εξουσία για την κοινωνική επανάσταση και την κοινωνική χειραφέτηση των μαζών. Οι δύο αυτές ιδέες εμφανίζονται a priori ως μη αντιφατικές, γιατί ήταν δυνατό να κατανοήσουν τη σοβιετική εξουσία ως την εξουσία των Σοβιέτ, και αυτό διευκόλυνε την υποκατάσταση της ιδέας της σοβιετικής εξουσίας με αυτήν της Επανάστασης. Παρ’ όλα αυτά, στην υλοποίηση και τις συνέπειές τους, αυτές οι απόψεις ήταν σε μια βίαια συστολή (contraction) η μια με την άλλη. Η σύλληψη της Σοβιετικής Εξουσίας ενσαρκωμένη στο Μπολσεβίκικο κράτος, μετατράπηκε σε μια εντελώς παραδοσιακή αστική εξουσία συγκεντρωμένη σε μια χούφτα ατόμων που καθυπόταξαν στην εξουσία τους όλα εκείνα που ήταν θεμελιώδη και σχυρά στη ζωή των ανθρώπων - στη συγκεκριμένη περίπτωση την Κοινωνική Επανάσταση.

Ως εκ τούτου, με τη βοήθεια της “εξουσίας των Σοβιέτ” -όπου μονοπώλησαν τις περισσότερες από τις θέσεις- οι Μπολσεβίκοι πέτυχαν με αποτελεσματικό τρόπο να αποκτήσουν μια συνολική ισχύ επεκτείνοντας τη δικτατορία τους σε όλη την επαναστατημένη χώρα. Το γεγονός αυτό τους παρέιχε τη δυνατότητα του να στραγγαλίσουν όλα τα επαναστατικά ρεύματα των εργαζομένων που βρίσκονταν σε διαφωνία με το δόγμα τους, να αλλάξουν ολόκληρη τη διαδρομή της ρωσικής επανάστασης, εκδίδοντας πλήθος μέτρων που ήταν αντίθετα στην ίδια της την ουσία. Ένα από τα μέτρα αυτά ήταν η στρατιωτικοποίηση της εργασίας κατά τα χρόνια του Πολεμικού Κομμουνισμού - στρατιωτικοποίηση των εργαζομένων, έτσι ώστε εκατομμύρια απατεώνων και παράσιτων ζούσαν εν ειρήνη και πολυτέλεια χωρίς να κάνουν τίποτα.

Ένα άλλο μέτρο ήταν ο πόλεμος μεταξύ της πόλης και της υπαίθρου, που προκλήθηκε από την πολιτική του Κόμματος στο να θεωρεί τους αγρότες αναξιόπιστα και ξένα προς την Επανάσταση στοιχεία. Υπήρξε, τέλος, ο στραγγαλισμός της ελευθεριακής σκέψης και του Αναρχικού κινήματος, οι κοινωνικές ιδέες και τα συνθήματα των οποίων ήταν η δύναμη της Ρωσικής Επανάστασης, προσανατολισμένα σε μια Κοινωνική Επανάσταση. Άλλα μέτρα ήσαν η απαγόρευση και το κυνήγι σε βάρος του ανεξάρτητου εργατικού κι-

νήματος και η καταπάτηση της ελευθερίας του λόγου των εργαζομένων γενικότερα. Όλα μεταφέρθηκαν σε ένα ενιαίο κέντρο, από όπου όλες οι οδηγίες που δίνονταν είχαν να κάνουν με το καναλιζάρισμα του τρόπου ζωής, της σκέψης και της δράσης των εργατικών μαζών.

Αυτός είναι ο Οκτώβρης των Μπολσεβίκων. Σε αυτόν ενσαρκωνόταν το ιδανικό που ακολουθείτο εδώ και δεκαετίες από την επαναστατική διάνοηση, που αρχικά πραγματοποιήθηκε από τη δικτατορία του Παν-Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Αυτό το ιδανικό ικανοποιεί την κατεστημένη διάνοηση, παρά τις καταστροφικές συνέπειες για τους εργαζόμενους. Τώρα μπορούν να γιορτάσουν με λαμπρότητα την επέτειο των δέκα χρόνων εξουσίας.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Ο επαναστατικός Αναρχισμός ήταν το μόνο πολιτικο-κοινωνικό ρεύμα που εκθείαζε την ιδέα της κοινωνικής επανάστασης των εργατών και των αγροτών, τόσο κατά την Επανάσταση του 1905, όσο και από τις πρώτες μέρες της Οκτωβριανής Επανάστασης. Στην πραγματικότητα, ο ρόλος που θα μπορούσαν να παίξει ο επαναστατικός Αναρχισμός θα ήταν κολοσσιαίος, και έτσι θα μπορούσαν τα μέσα του αγώνα να χρησιμοποιούνταν από τις ίδιες τις μάζες.

Ομοίως, καμιά πολιτικο-κοινωνική θεωρία δεν θα μπορούσε να αναμειχθεί τόσο αρμονικά με το πνεύμα και τον προσανατολισμό της Επανάστασης. Οι παρεμβάσεις των Αναρχικών αγκιτατόρων το 1917 ακούγονταν και γίνονταν δεκτές με μια σπάνια εμπιστοσύνη και προσοχή από τους εργάτες. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η επαναστατική δυναμική των εργατών και των αγροτών, σε συνδυασμό με την ιδεολογική και τακτική δύναμη του Αναρχισμού, θα μπορούσαν να εκπροσωπούν μια δύναμη στην οποία τίποτα δεν θα μπορούσε να αντιταχθεί. Δυστυχώς, αυτή η σύμπραξη δεν πραγματοποιήθηκε.

Μερικοί μεμονωμένοι αναρχικοί οδήγησαν κατά καιρούς μια έντονη επαναστατική δράση των εργατών, αλλά δεν υπήρχε μια αναρχική οργάνωση μεγάλης κλίμακας για να οδηγήσει πιο συνεχείς και συντονισμένες ενέργειες (εκτός της Συνομοσπονδίας Nabat και της Makhnovchtina στην Ουκρανία). Μόνο μια τέτοια οργάνωση θα μπορούσε να ενώσει τους αναρχικούς με τα εκατομμύρια των εργαζομένων. Κατά τη διάρκεια μιας τόσο σημαντικής και ευνοϊκής επαναστατικής περιόδου, οι αναρχικοί οι ίδιοι περιορίστηκαν στην περιορισμένη δραστηριότητα των μικρών ομάδων και δεν υπήρχε κάποιος προσανατολισμός προς μια μαζική πολιτική δράση. Προτίμησαν να πνιγούν στη θάλασσα των εσωτερικών τους προστριβών, και δεν προσπάθησαν να θέσουν το πρόβλημα της κοινής

πολιτικής και της τακτικής του Αναρχισμού. Με αυτή την ανεπάρκεια, οι ίδιοι καταδικάστηκαν σε αδράνεια και στειρότητα κατά τη διάρκεια μιας από τις σημαντικότερες στιγμές της Επανάστασης.

Οι αιτίες αυτής της καταστροφικής κατάστασης του αναρχικού κινήματος έχουν τη ρίζα τους στον κατακερματισμό, την αποδιοργάνωση και την απουσία μιας συλλογικής τακτικής - πράγματα που σχεδόν πάντα έχουν προβληθεί ως αρχές ανάμεσα στους Αναρχικούς, εμποδίζοντάς τους να κάνουν ένα μόνο οργανωτικό βήμα έτσι ώστε να μπορούν να προσανατολίσουν την κοινωνική επανάσταση με αποφασιστικό τρόπο. Δεν υπάρχει κανένα πραγματικό πλεονέκτημα στην καταγγελία αυτών που, εξαιτίας της δημαγωγίας, της απερισκεψίας και της ανευθυνότητάς τους, συνέβαλαν στη δημιουργία αυτής της κατάστασης. Όμως, η τραγική εμπειρία, η οποία οδήγησε τις εργαζόμενες μάζες στην ήττα, και τον Αναρχισμό στο χείλος του γκρεμού, θα πρέπει να μας “στοιχειώσει” από τώρα. Πρέπει να καταπολεμήσουμε και στιγματίσουμε χωρίς οίκτο όσους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να συνεχίζουν να διαιωνίζουν το χάος και τη σύγχυση στον Αναρχισμό, όλους εκείνους που εμποδίζουν την αναδημιουργία ή την οργάνωση -με άλλα λόγια, εκείνους οι ενέργειες των οποίων αντιβαίνουν τις προσπάθειες του κινήματος για τη χειραφέτηση της εργασίας και την υλοποίηση της Αναρχικής Κομμουνιστικής κοινωνίας. Οι εργαζόμενες μάζες εκτιμούν και έλκονται ενστικτωδώς από τον Αναρχισμό, αλλά δεν θα έρθουν στο Αναρχικό κίνημα έως ότου πεισθούν για τη θεωρητική και οργανωτική συνοχή του. Είναι απαραίτητο για τον καθένα από εμάς να προσπαθήσουμε στο μέγιστο για την επίτευξη αυτής της συνοχής.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η Μπολσεβίκικη πρακτική τα τελευταία δέκα χρόνια δείχνει ξεκάθαρα τον αντεπαναστατικό ρόλο της δικτατορίας του Κόμματος. Κάθε χρόνο καταπατά λίγο περισσότερο από τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων, και αφαιρεί τις επαναστατικές τους κατακτήσεις. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η “ιστορική αποστολή” του κόμματος των Μπολσεβίκων έχει αδειάσει από κάθε νόημα και ότι θα προσπαθήσει να φέρει τη Ρωσική Επανάσταση στον τελικό του στόχο: Κρατικός Καπιταλισμός σε βάρος των υποδουλωμένων μισθωτών, δηλαδή, την ενισχυμένη εξουσία των εκμεταλλευτών και την αυξανόμενη εξαθλίωση των εκμεταλλευόμενων.

Μιλώντας για το κόμμα των Μπολσεβίκων, ως μέρος της σοσιαλιστικής διάνοησης, ασκώντας την εξουσία του σε βάρος των εργαζόμενων μαζών της πόλης και της υπαίθρου, έχουμε υπόψη μας τον κεντρικό σκηνοθετικό του πυρήνα, ο οποίος, από την προέλευσή του, το σχηματισμό του και τον τρόπο ζωής του, δεν έχει καμία σχέση με την εργατική τάξη, και παρά το γεγονός αυτό, διακανονίζει όλες τις λεπτομέρειες της ζωής του Κόμματος και του λαού. Αυτός ο πυρήνας θα προσπαθήσει να διαιωνισθεί σε βάρος του

προλεταριάτου που δεν έχει τίποτα να περιμένει από αυτόν. Οι δυνατότητες της βάσης του Κόμματος, συμπεριλαμβανομένης και της Κομμουνιστικής Νεολαίας, εμφανίζονται διαφορετικές. Αυτή η μάζα έχει παθητικά συμμετάσχει στην αρνητική και αντεπαναστατική πολιτική του Κόμματος, αλλά ως προερχόμενη από την εργατική τάξη, είναι σε θέση να λάβει γνώση του αυθεντικού Οκτώβρη, των εργατών και αγροτών και όλων όσων βαδίζουν προς αυτόν. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι από αυτή τη μάζα θα έρθουν πολλοί μαχητές στον Οκτώβρη των εργαζομένων. Ας ελπίσουμε ότι θα αφομοιώσουν γρήγορα τον Αναρχικό χαρακτήρα αυτού του Οκτώβρη, και ότι θα τον ενισχύσουν. Από την πλευρά μας, επιτρέψτε μας να δείξουμε αυτόν τον χαρακτήρα όσο το δυνατόν περισσότερο, και να βοηθήσουμε τις μάζες να κατακτήσουν εκ νέου και διατηρήσουν τις μεγάλες επαναστατικές επιτυχίες.

**Αγγλική μετάφραση Nick Heath για την North London Organisation of Revolutionary Anarchists (Οργάνωση Επαναστατών Αναρχικών Βόρειου Λονδίνου). Δημοσιεύτηκε στο πρώτο τεύχος της Libertarian Communist Review (Ελευθεριακή Κομμουνιστική Επιθεώρηση), χειμώνας 1976. Ελληνική μετάφραση: "Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης" 2019.*